

Ginny

Stel je eens voor: je mag één superkracht kiezen die je de rest van je leven mag gebruiken. Wat zou jij dan kiezen? Zou je kiezen voor teleportatie, om de hele wereld over te reizen? Zou je onzichtbaar willen zijn wanneer je maar wilt, om zo overal naar binnen te glippen? Of zou je voor tijdreizen gaan, om diep te duiken in het verleden en te loeren naar de toekomst? Ik zou voor dat laatste gaan. Om een bepaald moment terug te draaien.

Iedereen heeft bepaalde momenten in zijn leven. Momenten die niet gelopen zijn zoals je ze had voorgesteld, momenten waar je flink voor stunt staat, maar ook momenten die definitief zijn. Die laatste momenten maken een verschil tussen ervoor en erna, een verschil tussen wat er was en wat er is en een verschil tussen leven en dood. Nu vraag je je af welk moment ik wil terugdraaien. Ik kan je het definitieve moment wel vertellen, maar je zult er niets van begrijpen zonder de voorgeschiedenis te weten. Dus die vertel ik je nu.

We gaan terug naar een avond die ik aan Tinder heb besteed. Mijn chatbox is vol van berichtjes van honderden jongens en meisjes. Stuk voor stuk lees ik de ene slechte openingszin na de andere. Totdat het berichtje van Emma voorbijkomt.

Ik aarzelde om naar rechts te swipen, omdat ik maar naar je mooie profielfoto bleef staren.

Ik stuur haar een hartje, tegelijkertijd een startseintje voor onze eindeloze chatgesprekken.

Onze begroetingen in de ochtend

Worden zinnen in de middag,

Die leiden tot gesprekken in de avond.

Tussen de lessen door

Na het werken

Voor het slapen gaan.

Af en toe

Een foto

Een grapje

Een geheim.

Emma is geen Tinder match die ik eenmaal zie en nooit meer spreek

Maar ik spreek haar altijd en heb haar nog nooit gezien.

Terwijl ik in de spiegel kijk werk ik mijn eyeliner bij. Ik tuit mijn roze lippen, borstel mijn rode haar en trek mijn beste broek aan. Ik dubbelcheck mezelf nog even in de spiegel, voordat ik mijn nep-bontjas aantrek en de deur achter me dichttrek.

Ik heb nét een stap in club Perry gezet, als Emma op me afkomt. Het valt me op dat ze in het echt net iets voller lijkt dan op haar profielfoto. Veel tijd om daarover na te denken heb ik niet, want voor ik het beseft drukt ze haar lippen op die van mij. Ik proef haar zoete smaak, voel hoe onze tongen elkaar strelen en dat ze erg veel honger heeft. Naar mij.

Emma heeft honger als een beest. We zoenen in de garderobe, de bar, de dansvloer. Ze zegt niet zo veel, maar laat alles merken via lichaamstaal. Naast ons danst haar stille vriend, een prachtige jongen met een morkakleurige huid en een lange zwarte krul die voor zijn ogen hangt. Het enige wat hij tegen mij heeft gezegd, is dat hij Karim heet. Karim draagt lange zwarte laarzen en daarmee lijkt hij net een zwarte flamingo. Ik zou ook wel van hem willen proeven.

Het laatste nummer is afgelopen. De felle lichten schijnen in mijn ogen. Vastgeplakt aan Emma, vraag ik haar: 'Mag ik bij jou blijven slapen?' 'Iedereen mag bij mij blijven slapen.' Ik kijk haar glimlachend

aan. Ik heb wel zin in een trioavontuurtje. In de taxi zit ik tussen Emma en Karim in. Ik leg mijn hand op Karims knie en draai mijn hoofd richting Emma. Proef weer haar zoete mond, terwijl ik over Karims been strijk.

Het lijkt wel of Emma en ik het wereldrecord 'zoenen in zoveel mogelijk ruimtes' proberen te halen. We zoenen terwijl ze mij tegen de liftdeur aan duwt, terwijl we naast elkaar op de bank zitten, terwijl ze op me ligt in de slaapkamer. Ze staat op. 'Ik ga even een kopje thee zetten, roken en m'n tanden poetsen,' glimlacht ze naar me. Emma verdwijnt naar een andere ruimte.

Ik tref Karim tandenpoetsend aan in de badkamer. Ik ga achter hem staan en pak de tandenborstel uit zijn mond. Emma heeft nu wel genoeg gehad. Hij moet ook opgewarmd worden. Ik begin hem te zoenen. Hij blijft stil staan, maar al gauw draait hij zich om. Ik verlaat de badkamer en ga naar de woonkamer. Ik wacht wel op de bank.

Eenmaal samen op de bank ga ik op zijn schoot zitten. Mijn lippen ontmoeten de zijne weer. Zachtjes knijp ik in zijn armen en leg ze om mijn lijf. Zijn tongbewegingen zijn onervaren, maar ik kan hem van alles bijleren.

Een gil onderbreekt het heerlijke moment. Hete waterdruppels spetteren op mijn hals. Gauw spring ik van Karim af. Angstig trekt hij zijn jas aan en trekt me mee.

Voor ik het beseft staan we weer in die lift, waar Emma en ik zonet nog zoenden. Ik heb niet zo'n zin meer in zoenen. We bereiken de begane grond en stappen uit. Karim staat stil en ritst zijn jas dicht. Ik hoor gesuis van bovenaf. Ik weet niet wat het is, totdat er een bloempot op Karims hoofd valt. Geschrokken spring ik naar achteren. Vijf verdiepingen boven ons vloekt en schreeuwt Emma, maar ik kan alleen maar naar Karim kijken. Hij ligt op de grond, met een plas bloed om zijn hoofd. Tijdens het definitieve moment begin ik keihard te gillen.

Terug naar het heden. Ik sta vlak voor het ziekenhuisbed van Karim. Hij heeft zijn ogen gesloten, zijn zwarte pluk hangt net de verkeerde kant uit. Ik loop langzaam naar de zijkant van het bed en strijk zijn haar de goede kant op. Karim ligt er zo vreedzaam bij, als een donkere engel die niets heeft misdaan. Dat is ook zo, want deze toestand is allemaal mijn schuld. Zonder mij, was dat definitieve moment nooit gebeurd.